सो ऽथ सानुजया साकं श्रीदत्तो दैत्यकन्यया,
वहिर्गतम् इव अनन्तं, तद् विवेश पुरोत्तमं । 49
अङ्गुलीयं विषघ्नं च सा अस्मै दैत्यसुता ददौ,
ततः सो ऽत्र स्थितस् तस्यां साभिलाषो ऽभवद् युवा । 50
सा अथ युक्त्या जगाद एनं, वाप्यां स्नानम् इतः कुरु,
आदाय एतं च मज्जेस् त्वं खड्गे ग्राहभयापहं । 51
तथा इति वाप्यां मग्नः सन् श्रीदत्तो जाह्नवीतटात्
तस्माद् एव समुत्तस्थौ यस्मात् पूर्वम् अवातरत् । 52
खड्गाङ्गुलीयके पश्यन् पातालाद् उत्तिथो ऽथ सः
विषण्णो विस्मितश् च आसीद् वञ्चितो ऽसुरकन्यया । 53

ततस् तान् सुहृदो ऽन्वेष्टुं स्वगृहाभिमुखो ययौ,
गच्छन् निष्ठुरकाख्यं च मित्रं मार्गे ददर्श सः । 54
स च उपेत्य प्रणम्य अथ नीत्वा एकान्ते च सत्वरं
तं पृष्टः स्वजनोदन्तम् एवं निष्ठुरको ऽब्रवीत् । 55
गङ्गान्तस् त्वां तदा मग्नम् अन्विष्य दिवसान् बहून्
स्वशिरांसि शुचा हेतुम् अभूम वयम् उद्यताः । 56
न पुत्राः साहसं कार्यं, जीवन् एष्यति वः सखा,
इत्य् अन्तरिक्षाद् वाणी नस् तम् उद्योगं न्यवारयत् । 57
ततश् च त्वत्पितुः पार्श्वम् अस्माकं प्रतिगच्छतां
मार्गे सत्वरम् अभ्येत्य पुमान् एको ऽब्रवीद् इदं । 58

Digitized by Google